Resrutt

Jonas, Robertos och Jennys resa tog sammanlagt sex veckor. Rutten ser du på kartan ovan och de olika färgerna markerar de tre delar vi kommer att följa dem i.

- **Del1,** Sverige - Italien
- **Del2,** Grekland - Bulgarien
- **Del3,** Rumänien - Sverige

Resenärerna

Jonas Fors Lellky och Roberto Toro älskar att resa. Och helst av allt på hoj. Redan 2010 kunde den trogne Allt om MC-läsaren stifta bekantskap med teamet som på webben kallar sig Fly Vardagen (Flyvardagen.nu). Då var det Chile och Argentina som stod på menyn, nu tar sig duon an Europa.

Pittoreskt så in i ...

Våra liv har blivit allt mer digitaliserade. Våra vänner är numer mest virtuella. Högvis med information och fakta finns ständigt bara ett klick bort. Men alla ettor och nollor kan inte släcka törsten efter äventyr. Det finns inget annat sätt att uppleva världen på än att kasta sig ut i den och se vad som händer.
Se upp Europa, här kommer vi!

Text: **Roberto Toro** Foto: **Roberto Toro**, **Jonas Fors Lellky** & **Jenny Wu**

Se fler bilder på www.alltommc.se

Vacker utsikt 2800 m.ö.h uppe vid Stelviopasset som utgör gränsen mellan Schweiz och Italien. I krokarna ligger det som av en viss engelsman kallats ”The best road in the world!”.

Ett av Europas otaliga slott, Schloss Vaduz i Lichtenstein, tornar upp sig på den gröna höjden. Gräsmattan framför erbjöd en stunds skön offradkörning som avbräck till asfaltstuggandet.

En sådan här Apfelstrudel går loss på runt hundralappen i Schweiz. Den smakade rent himmelskt, räckte till oss alla tre och gav massor med ny energi.

Mångsysslaren Gianluca berättar med inlevelse och humor om hur det kan vara att köra hoj runtom i Afrika. Hans camping ligger nära Italiens högst belägna sjö, Lago di Vica.

Då vi inte hade någon detaljerad färdplan blev det en hel del fikapauser där vi planerade nästa del av resan. Lonely Planets ”Europe on a shoestring” gav oss en bra överblick.

Sommarens alla lukter forsar in i hjälmen. Hojen känns tung och stabil. Allt är grönt, solen skiner och vägen utlovar äventyr. Dörren hemma är låst och framför oss har vi sex veckors mc-körning på våra nya GS-hojar. Livet leker och vi är äntligen på väg mot nya äventyr. Känslan av att vara på rull, att starta, är alltid lika skön.

Inför resan utrustade vi våra hojar med diverse skyddsutrustning samt toppmatade aluminiumväskor – ett stort uppköp gentemot våra föregående sidomatade plastväskor. Vi satsade också på ett par gps:er.

Med oss på resan hade vi vår vän Jenny. Trots upprepade varningar om hur påfrestande resan troligtvis skulle bli, inte minst med tanke på att hon måste stå ut med oss, valde hon till vårt stora nöje ändå att följa med.

Improviserad rutt

Detaljplanering är inte vår starka sida. Inte planering heller för den delen. Färdplanen gjordes på minuten av Jonas under ett telefonsamtal med Jenny när hon undrade var vi skulle åka och vad vi skulle se. Vi ville ju inte ge henne intrycket av att vi inte hade någon koll …

UNESCO’s världsarvslista, det brittiska motorprogrammet ”Top Gear” samt slumpen styrde de allra flesta av våra vägval. Stelvio Pass mellan Schweiz och Italien utnämndes av det brittiska teveprogrammet Top Gear till ”världens bästa väg” vilket vi givetvis ville verifiera. Vägen dit genom Danmark och Tyskland hade vi tänkt avklara så snabbt som möjligt då vi inte hade några större förhoppningar om att hitta roliga hojvägar där.

Men vi hade fel. Det började egentligen redan i Sverige då vi på gps:en knappade in ”undvik motorväg och betalvägar” samt ”kortast väg”. Detta gör så att gps:en försöker leka fågel och ta fågelvägen, det vill säga en så rak kurs som möjligt. Detta i sin tur leder till att man hamnar på underbara krokiga småvägar hela tiden. Bara att ta oss ut ur Sverige tog oss fyra dagar istället för en dag som tänkt.

Ge oss betong!

Danmark avklarades däremot på någon timme. Tyskland och framförallt de norra och södra delarna överraskade oss med många fina och trafikfria vägar. Pittoreskt är ett ord vi är väl bekanta med vid det här laget. Vi körde genom så många pittoreska byar med pittoreska hus och pittoreska kyrkor fyllda med ack så pittoreska människor att vi nästan längtade efter synen av rejäla stålkonstruktioner, ful grå betong och mobilpratande storstadsmänniskor.

Ju längre söderut vi kom i Tyskland, desto gladare blev vi. Området kallas med rätta för mini-alperna och gav oss en försmak på vad som skulle komma. Vägarna tog oss nu upp och ner lika mycket som från sida till sida. Vi tog med oss allemansrätten hemifrån och tältade lite där vi hamnade, dock blev det oftast på någon av alla otaliga campingar.

Vi trodde att gps:erna visade fel när det var dags för lunchstopp och kassörskan sa att vi var i Österrike. Efter lunch hamnade vi i Lichtenstein – ett litet litet land som styrs av furste Hans Adam II som tydligen ska vara sexmänning med hertigen av Västerbotten, Gustav Adolf (tacka wikipedia för denna totalt meningslösa information). Vi åkte på gräsmattan framför hans fina slott, Schloss Vaduz, och begav oss sedan illa kvickt vidare mot högre höjder.

Berg o´hoj

Det är något väldigt speciellt med berg. Vi bor alla tre i Stockholmsområdet där det är ganska platt så det kanske förklarar vår kärlek till dem. De bjuder på vackra och omväxlande vyer som till exempel åsynen av moln som rinner uppför, längs, och sedan över, en bergskam. Sen har vi såklart vägarna som slingrar sig över passen. Både berg och bergspass är det gott om i Schweiz. Sällan skänker gps:en en sån glädje som när man tittar på skärmen och det mest ser ut som något en smått överentusiastisk treåring klottrat ihop. Då vet man att man är precis där man vill vara. I övrigt är Schweiz ganska dyrt, en campingplats för två hojar, ett tält och tre personer gick på 40 euro. Standarden var dock i toppklass och det var svårt att slita sig från den varma duschen på kvällen.

”The best road…in the world”. Denna fras har studsat omkring i huvudet och dykt upp i tid och otid alltsedan jag hörde profilen Jeremy Clarkson från Top Gear uttala ▶

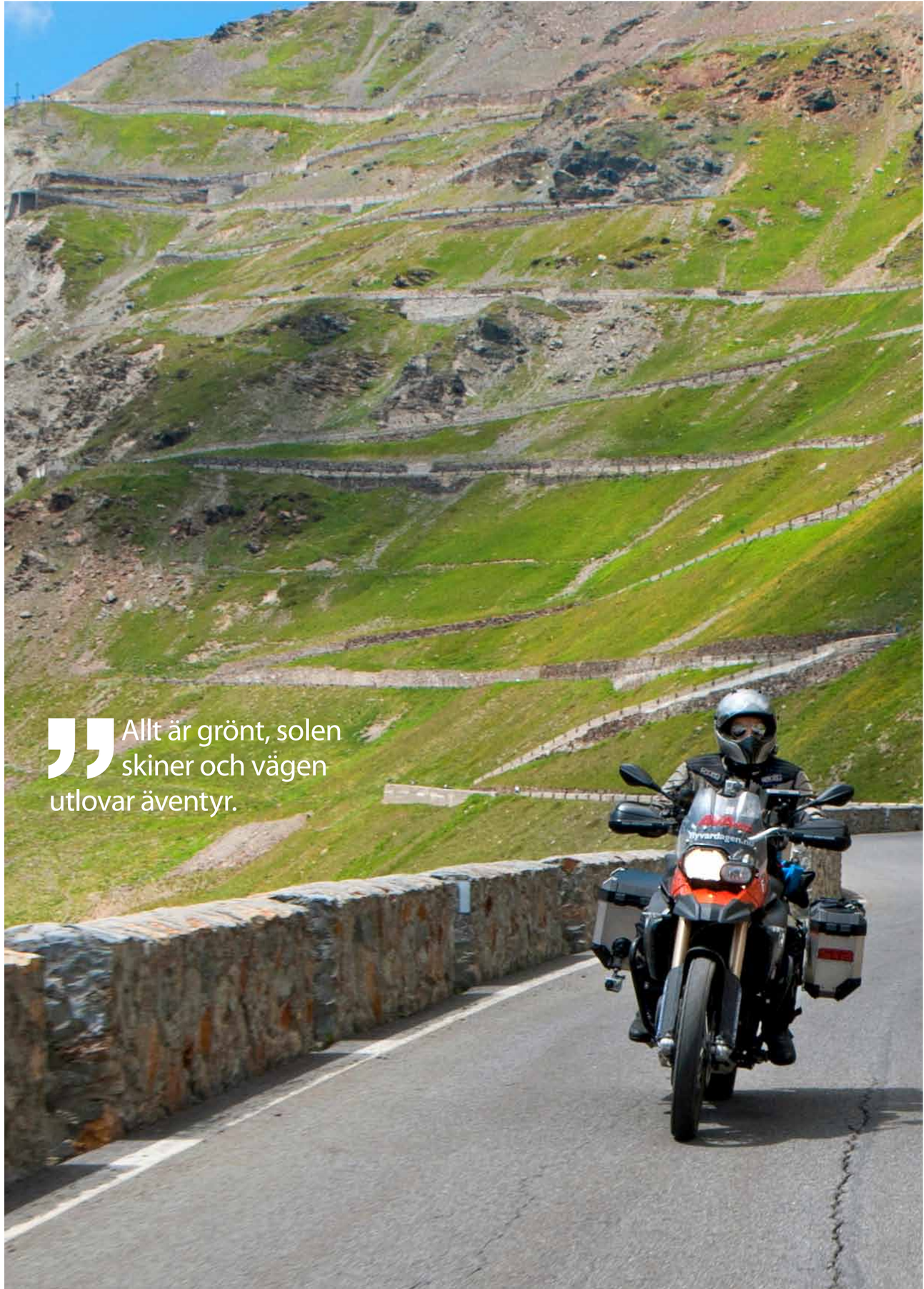

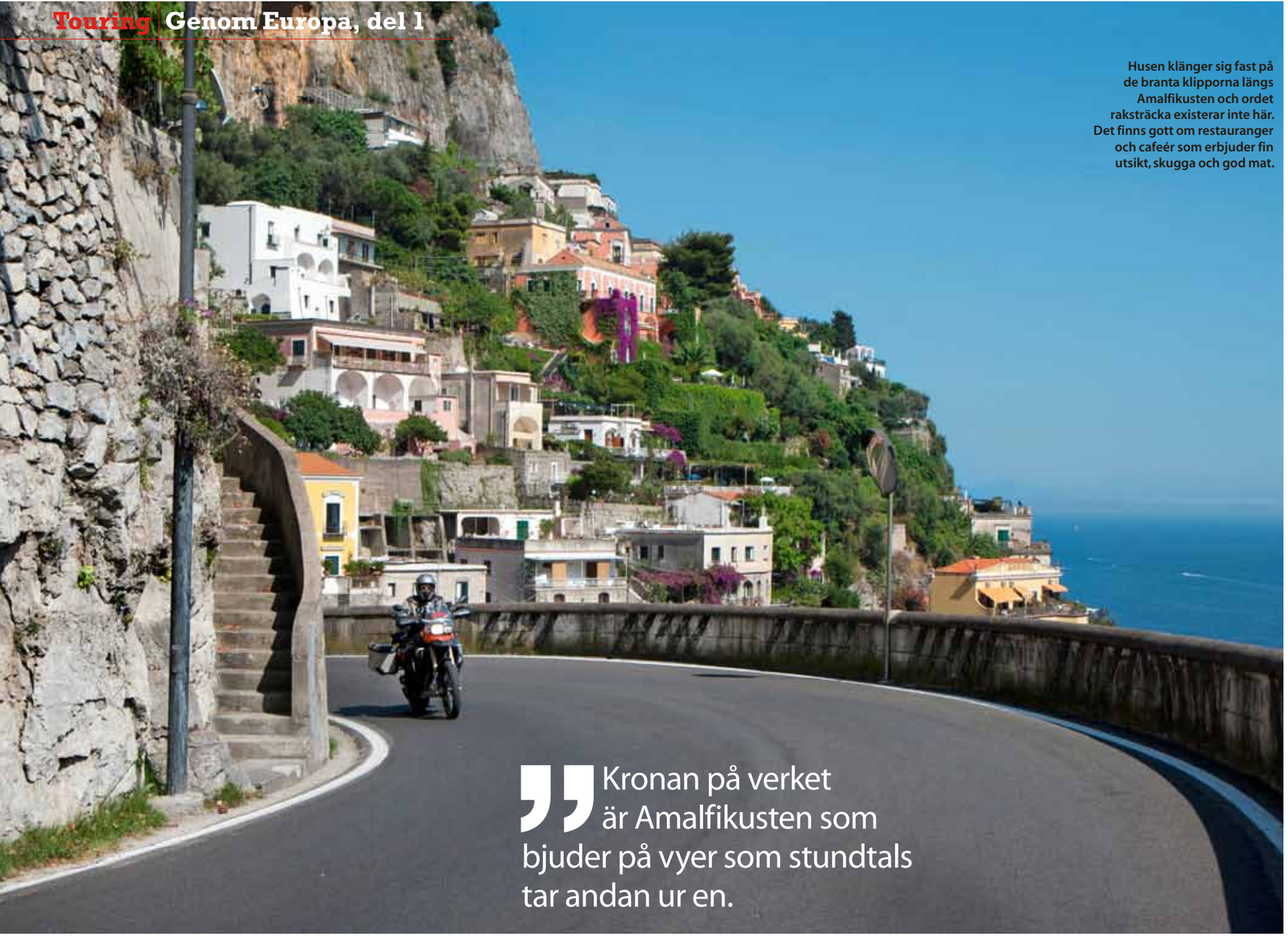

Husen klänger sig fast på de branta klipporna längs Amalfikusten och ordet raksträcka existerar inte här. Det finns gott om restauranger och cafeér som erbjuder fin utsikt, skugga och god mat.

> Kronan på verket är Amalfikusten som bjuder på vyer som stundtals tar andan ur en.

Kan det bli mer Italienskt? Detta är förrätten till en oförglömlig fyrarättersmiddag för 150 kronor på Camping Natura. Missa inte denna camping om du har vägarna förbi!

Varför skaffa en bil när hela famlijen ändå får plats på en moped? Det gäller att vara uppmärksam på skyltningen då trafikreglerna verkar variera beroende på hur många hjul fordonet har.

Vi drack lite vatten, tog lite bilder och begav oss vidare innan någon fick för sig att fråga hur det kom sig att vi körde omkring inne på det berömda Piazza del Duomo.

Efter en skön timme i gassande sol utan möjlighet att hitta skugga fick vi köra ombord på drottningen som förde oss från Italien till Grekland.

▶ den med brittisk dialekt och mörk, dramatisk, röst.

Sedan dess har vi båda längtat efter att köra denna mytomspunna väg. Den går över Stelvio Pass som är ett av passen mellan Schweiz och Italien. När man står på toppen av passet 2.800 m.ö.h får man en imponerande överblick av vägen. Den ringlar sig ner längs bergsidan med många extrema kurvor. Dock tycker vi båda att vägen är mäktigare att titta på än att köra. Hårnålskurvorna förlorar ganska snabbt sin tjusning då det mest handlar om att bromsa och hoppas på att mötande trafik håller sig på sin sida.

Överkokta

Efter att ha tagit oss ner från bergen satte vi kurs mot Italiens västkust. Innan vi kom dit var vi dock tvungna att köra genom ett väldigt platt, varmt och tråkigt jordbrukslandskap. Med temperaturer uppemot 40 grader blir det extra tråkigt med långa raka vägar. Här kom vårt intercom väl till pass då vi kunde prata alla tre och på så sätt hålla oss sysselsatta med diverse bil-lekar.

Som tur var kom vi redan efter någon timme upp i bergen igen och genast blev det svalare och dessutom mycket roligare körning. Efter ytterligare någon timme kom så belöningen efter en lång och svettig dag; första skymten av medelhavet. Och med den kom lukten av…chartersemester. Exakt vad det är som luktar är svårt att sätta fingret på, troligen en blandning av havslukt, torka och någon eller några av de växter och träd som man alltid hittar runt medelhavet. En mycket angenäm doft som ger upphov till en allmän känsla av välbehag och som väcker många glada minnen till liv. Att ha kört till medelhavet ger också det en känsla av tillfredställelse. Att hitta campingar eller boende är aldrig svårt. Vi firade med en god middag á la medelhavet, en strandpromenad, ett nattdopp och avslutade med en äkta italiensk kulglass.

Hjälp, det lutar!

Vägen söderut längs kusten tog oss genom den UNESCO-listade nationalparken Cinque Terre som fått sitt namn efter fem byar. Det är fascinerande att se hur dessa byar, som är mycket idylliska och fotogeniska, klänger sig fast på de branta klipporna som utgör Italiens dramatiska kustlinje.

Ett annat exempel på människans ingenjörskonst hittar man i en av italiens äldsta städer, Pisa. På torget Piazza del Duomo hittar man fyra praktexempel på medeltida arkitektur; en katedral, en kyrkogård, ett dopkapell samt det kända lutande klocktornet. Vår gps var inställd på tornet och dirigerade oss bokstavligt talat ända fram till tornet. Vi blundade lite snyggt för ett par skyltar och befann oss plötsligt mitt inne i torget precis framför tornet.

Näst i tur stod den vackra Toscana-provinsen där vägarna var smala, i bra skick, och i princip öde. Hade vi varit vindrickare skulle vi inte ha kommit så långt då vingårdarna, med fantasieggande namn som Vin santo del Chianti Rùfina, avlöste varandra i tät följd.

Spår av styrkekarl

En respit från den intensiva hettan fann vi i en nationalpark där italiens högst belägna sjö Lago di Vico ligger. Enligt legenden skapades sjön av ingen mindre än Herkules när han skulle bevisa sin styrka genom att lyfta en enorm sten. Hålet som då bildas fylldes då med vatten. En något tråkigare förklaring är att sjön ligger i en vulkankrater.

På Camping Natura vid sjöns nordöstra sida träffade vi den mångsidige ägaren Gianluca. Han är en hängiven motorcykelresenär, yrkesdykare, scoutledare, volontärarbetare och kock. Hans extremt välsmakande buffé för 15 euro per person gav oss en omfattande inblick i det italienska köket. Det var så mycket mat att det räckte till både frukost och lunch dagen efter. Han gjorde oss sällskap vid middagsbordet och bidrog med sina historier till att göra middagen till en av de mest minnesvärda på hela resan.

Kalaskust

Italiens kust- och bergsvägar är riktigt roliga. Kronan på verket är Amalfikusten som under en sträcka på ungefär fem mil bjuder på vyer som stundtals tar andan ur en. Det gäller dock att återfå andan snabbt då det här är gott om annan trafik. Bussarna vet att de är störst och bäst så det gäller att slicka bergsväggarna med hojen. Området var populärt redan bland romarna och staden Amalfi grundades under 300-talet.

Vi lekte med tanken att fortsätta längs med kusten och besöka Sicilien. Intensiv hetta och lusten att köra offroad tog dock överhanden och vi begav oss istället österut mot hamnstaden Brindisi för att ta en färja över till Grekland. Tack vare vår minutiösa och precisa planering fick vi ingen hytt på färjan till Patras men vi fick åka med ändå. Brindisi i sig är ingen höjdare men därifrån går det färjor till Grekland, Albanien och även Turkiet.

Det visade sig att vi inte var de enda som inte fick plats eller hade råd med hytt så natten spenderades på golvet i änden av en lång korridor i gott sällskap av ett tiotal andra vuxna och barn.

På färjan fick vi en försmak på vad som komma skulle då de grillade souvlaki på akterdäck. Detta blev vår första natt på resan då vi inte sov i tält och vi somnade gott till färjans långsamma rullningar.

Vår fortsatta resa genom Grekland, Albanien, Bulgarien och Makedonien gav oss världens största souvlaki, kloster på bergstoppar, en osedvanligt arg vakt, en härlig fåraherde, omväxlande vägar samt oväntade matsensationer. Om detta och mer får du läsa om i nästa nummer. ●